

Repkő Ágnes

SÉTA

A szurok-feketére festett
foltot a járdán átlépek,
ám visszanezdek.
Tátongó seb, egy keskeny rés
a beton bőrén csodálkozik
a tánclépésen.
Egy előre, kettő hátra.
A lépcső névjegye, egy lábnyom,
körbejárom,
ujjaim a vaskorlátot ölelik.
Mecsajnálom
a rácsok mögé szorult kanálist,
jelzőlámpával szemezek,
piramist rakok térkövekből,
átrajzolom a girbegurba
járdaszéleket.
Lyukat vágok a motorzajba,
eltépek a zebra csíkjait,
benézek a vakolat mögé,
de nem vagy itt, nem vagy itt.

Ő, ÉN, TE

A munkatársnőm vécézés után
alaposan mos kezét.
Él-hal a főtt tojásért, szerinte:
a főtt tojás az ételek szupernóvája,
az elégedett gyomrokhoz vezető út
főtt, keménytojással van kikövezve.

A munkatársnőnek
gyermekkorában Winnetou volt a kedvence.
Winnetou jóképű, élete kalandos,
ellenségei fölött is győzedelmeskedett
előbb-utóbb.

Munkatársnőnek egy ellensége volt csak:
Laci a szomszédból.

Munkatársnőm fiatalon ment férjhez.
Bankhitelből lakást vett,
felnevelt két gyermeket,
évekig plüssállatokkal laktak.

Műanyag tekintetű krokodil-lajhár.
Puha, meleg.

A munkatársnőm apja nemrég halt meg.
Fekete ruhában kullog a gyász vele,
ugyanazon az útvonalon jön,
ugyanahhoz az asztalhoz ülve,
egykedvűen majszolja a főtt tojásos kenyeret.

Nézem, és arra gondolok,
milyen tehetetlenek vagyunk
a túlélés szemtelenségével szemben.

CÍM NÉLKÜL

Ja, és azt mondta, *kérek*.
Szikkadt kezét kinyújtva
visszarántott erővel,
hogyan legyek ott, hogy ott legyek.
Ja, és azt mondta, *éhes*,
két napja nem evett.

De, hogy megszületett,
arról igazolása van.
Ja, és azt mondta, *krumplit*.
Krumplit vagy kenyeret.
Tömör kibélelést,
nyugtató anyagot,
életnedveket.
Ja, és azt mondta, *marad*.
Joga van elmenni, de itt
zengéssel tölti fel
az angyalok véredényeit.